

Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht, aflevering 12 2017, nummers 286 – 307 dinsdag 28 maart 2017

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl
Telefoon 088 361 1020
Citeertitels JnB 2017

De Jurisprudentienieuwsbrief bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes - elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel)rechtsgebied aangeboden. Door in onderstaande inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Disclaimer

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht is een uitgave van het Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak (hierna: LBVr), team bestuursrecht. De nieuwsbrief is met de grootst mogelijke zorg samengesteld. Het LBVr kan de juistheid, volledigheid en actualiteit van de nieuwsbrief echter niet garanderen. Voor zover de nieuwsbrief links bevat naar websites, is het LBVr niet aansprakelijk voor de inhoud daarvan. De inhoud van de nieuwsbrief is uitsluitend bedoeld voor uw eigen gebruik. Ander gebruik, waaronder de commerciële exploitatie van de inhoud van de nieuwsbrief, is niet toegestaan. Er kunnen geen rechten aan de inhoud van de nieuwsbrief worden ontleend. Het gebruik dat wordt gemaakt van de inhoud van de nieuwsbrief komt voor eigen risico. Aansprakelijkheid voor schade, in welke vorm dan ook - direct en / of indirect - ontstaan door dan wel voortvloeiend uit gebruik van de inhoud van de nieuwsbrief, wordt door het LBVr afgewezen.

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende

onderwerpen: (Door op het onderwerp te klikken komt u direct bij de uitspraken op het betreffende rechtsgebied.)

Algemeen bestuursrecht	3
Omgevingsrecht	5
Wabo	5
Waterwet	10
Ambtenarenrecht.....	12
Bijstand	13
Volksverzekeringen.....	13
Sociale zekerheid overig	14
Bestuursrecht overig	16
Rijkswet op het Nederlanderschap	16
Wet justitiële en strafvorderlijke gegevens.....	16
Wet veiligheidsonderzoeken	18
Vreemdelingenrecht.....	18
Richtlijnen en verordeningen	18
Vreemdelingenbewaring	21

Algemeen bestuursrecht

JnB2017, 286

CRvB, 16-03-2017 (publ. 22-03-2017), 16/344 AW

de korpschef van politie.

Awb 1:3

BESLUIT. Potentieelinschatting. Bezwaar tegen afwijzing verzoek om bevordering is ongegrond verklaard. De rechtbank heeft het beroep tegen het bestreden besluit gegrond verklaard, voor zover het bezwaar tegen de potentieelinschatting ontvankelijk is verklaard. Daartoe heeft zij overwogen dat het advies van de leidinggevende over de verwachte geschiktheid - de potentieelinschatting - geen besluit is als bedoeld in artikel 1:3 van de Algemene wet bestuursrecht. De rechtbank heeft daarom, zoals de Raad begrijpt, het bezwaar tegen de potentieelinschatting alsnog niet-ontvankelijk verklaard. Voor het overige is het beroep ongegrond verklaard. Met de rechtbank is de Raad van oordeel dat het tegen de potentieelinschatting gemaakte bezwaar niet-ontvankelijk is. De potentieelinschatting is een advies van de leidinggevende omtrent de verwachte geschiktheid voor de functie van senior GGP en die verwachte geschiktheid is één van de vereisten voor bevordering op grond van het loopbaanbeleid. Bij besluit van 6 augustus 2014 heeft de korpschef dit advies gevolgd en ten grondslag gelegd aan de afwijzing van het verzoek om bevordering.

[ECLI:NL:CRVB:2017:1089](https://ecli.nl/CRVB:2017:1089)

JnB2017, 287

CRvB, 16-03-2017 (publ. 21-03-2017), 16/3256 AW

de Minister van Veiligheid en Justitie.

Awb

VERTROUWENSBEGINSEL.

Afwijzing verzoek van appellanten om hen overeenkomstig de afspraken met terugwerkende kracht aan te stellen in de functie van [B] in schaal 13.

Uit de gedingstukken leidt de Raad af dat aan appellanten tijdens het gesprek van 10 maart 2014 is toegezegd dat zij zouden worden aangesteld als [B] in schaal 13. Blijkens de opmerking die de plaatsvervangend vestigingsdirecteur B op 25 november 2014 bij het gespreksverslag heeft geplaatst, erkent de minister dat het hier een rechtens relevante toezegging betreft. De vraag die partijen verdeeld houdt is of het beroep van appellanten op het vertrouwensbeginsel, gelet op alle betrokken belangen, gehonoreerd dient te worden. De minister heeft zich op het standpunt gesteld dat de toezegging op een fout berust, nu de leidinggevendenden die de toezegging deden er ten onrechte van uitgingen dat de functie [B] nog steeds was ingedeeld in schaal 13.

Is sprake van verwachtingen, gewekt door toezeggingen als hier aan de orde, dan zal moeten worden onderzocht of, en zo ja in welke mate, het beroep op het vertrouwensbeginsel moet worden gehonoreerd. Terugkomen (of: intrekken) van een toezegging is rechtens toelaatbaar als een afweging van alle betrokken belangen daartoe noopt, bijvoorbeeld omdat een dwingend organisatiebelang aan inwilliging van de

toezegging in de weg staat. De minister heeft in dit verband gewezen op het financiële belang van de organisatie en op het belang dat geen onvrede ontstaat onder personeelsleden in dezelfde functie die na 2015 zijn aangesteld in schaal 12 en niet voor inschaling in schaal 13 in aanmerking zouden komen.

Bij de weging van de belangen van appellanten acht de Raad allereerst van belang dat appellanten de functie van [B], klaarblijkelijk naar tevredenheid, gedurende langere periodes als waarnemer hebben vervuld. Zij zitten op het maximum van hun schaal en hebben in hun huidige functie geen doorgroeimogelijkheden. Appellanten hadden gelet op hun werkervaring in deze functie bovendien geen enkele reden om te vermoeden dat de toezegging op een fout berustte; zij ontleenden aan de toezegging dan ook gerechtvaardigde verwachtingen. De Raad acht verder van betekenis dat niet gebleken is dat de minister moeite heeft gedaan om de (op onjuiste informatie gebaseerde) mededeling na ontdekking van de fout op korte termijn te corrigeren. Eerst bij e-mailbericht van 10 november 2014 is appellanten meegedeeld dat tijdens het gesprek in maart 2014 onjuiste informatie was verstrekt over de waardering van de functie van [B], dit terwijl, naar de minister heeft gesteld, in april 2014 de functiebeschrijving van de functie [B], salarisschaal 12, in het functieboek Gevangeniswezen op het intranet was opgenomen en op 25 juli 2014 vacatures voor de functie van [B], salarisschaal 12, waren opengesteld. Vervolgens is het verzoek van appellanten ruim anderhalve maand na voornoemd e-mailbericht van 10 november 2014 afgewezen. De vertegenwoordiger van de minister kon desgevraagd ter zitting van de Raad geen antwoord geven op de vraag waarom de drie betrokken directieleden niet (goed) op de hoogte waren van de inhoud van de brief van 2 september 2013 en waarom de (op onjuiste informatie gebaseerde) mededeling niet spoedig is gecorrigeerd.

Tegenover de bovengeschetste belangen van appellanten acht de Raad, mede in het licht van de weinig voortvarende handelwijze van de minister, de door de minister naar voren gebrachte belangen van onvoldoende gewicht. Het financiële belang is betrekkelijk gering, nu het uitsluitend betreft het verschil in salarismaximum dat op termijn zal worden ontvangen door beide appellanten; dit verschil bedraagt ruim € 500,- bruto per maand per appellante. Gesteld noch gebleken is dat financiële uitstralingseffecten naar andere medewerkers zouden kunnen ontstaan. Wat betreft het belang van het voorkomen van mogelijke onvrede die zou kunnen ontstaan onder andere medewerkers hebben appellanten er op gewezen dat zij de functie van [B] al sinds 2009/2010 vervullen, dat alle collega's die sindsdien zijn aangesteld als [B], zijn ingedeeld in schaal 13 en dat collega's die na 2015 zijn aangesteld als [B] ook gesolliciteerd hebben naar een schaal 12-functie. De Raad volgt appellanten in hun stelling dat de minister, indien hun verzoek wordt gehonoreerd, desgevraagd met recht kan wijzen op de relevante verschillen in werkervaring en gedane toezeggingen tussen beide appellanten en de later aangestelde collega's. Eventuele onvrede zou daarmee, naar het de Raad voorkomt, op goede gronden kunnen worden weerlegd. De slotsom luidt dat het beroep van appellanten op het vertrouwensbeginsel slaagt.

[ECLI:NL:CRVB:2017:1072](https://ecli.nl/crvb/2017/1072)

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB2017, 288

ABRS, 22-03-2017, 201602678/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Breda.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder c
Besluit omgevingsrecht (Bor) 4 lid 1, lid 9

WABO. Het college was bevoegd om voor de uitbreiding van de begane grond van het pand op de grondslag van artikel 4, eerste lid, van bijlage II van het Bor af te wijken van het bestemmingsplan en voor de wijziging van het gebruik van het pand voor gestapelde bewoning op de grondslag van artikel 4, negende lid, van bijlage II van het Bor af te wijken van het bestemmingsplan. De Afdeling wijst in dit verband op de Nota van toelichting bij het besluit tot wijziging van het Bor per 1 november 2014 (Stb. 2014, 333 p. 50-51) waarin is vermeld dat de verscheidende onderdelen van artikel 4 van bijlage II in één omgevingsvergunning gecombineerd kunnen worden toegepast, en dat het zo mogelijk is om tegelijkertijd een omgevingsvergunning te verlenen voor een bepaald gebruik, bedoeld in artikel 4, negende lid, van een bestaand hoofdgebouw en voor de bouw en het gebruik van een bijbehorend bouwwerk, bedoeld in artikel 4, eerste lid.

[ECLI:NL:RVS:2017:744](#)

JnB2017, 289

ABRS, 22-03-2017, 201602744/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Alkmaar.

WABO. Een gemeenteraad moet bij de vaststelling van een bestemmingsplan de planregels vaststellen die hij uit een oogpunt van een goede ruimtelijke ordening nodig acht. In de jurisprudentie waarin de Afdeling heeft geoordeeld dat een dakterras geen afzonderlijk bouwwerk, geen gebouw zijnde, is, maar dat dit moet worden aangemerkt als een onderdeel van een aan- en/of uitbouw, heeft de Afdeling zich gebaseerd op de planregels die in de desbetreffende zaken van toepassing waren. Genoemde jurisprudentie staat er niet aan in de weg dat een gemeenteraad planregels vaststelt waarin - zoals in de voorliggende situatie - ten aanzien van de maximaal toegestane bouwhoogte een onderscheid wordt gemaakt tussen een aan- en/of uitbouw zonder dakterras en een aan- en/of uitbouw met een dakterras.

[ECLI:NL:RVS:2017:762](#)

JnB2017, 290

ABRS, 22-03-2017, 201602991/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Landerd.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1, 2.12 lid 1

Wet geurhinder en veehouderij 1

WABO. Achtergrondbelasting. Woon- en leefklimaat. Nu het bij zorgverlening als nevenfunctie kan gaan om kwetsbare personen, heeft de rechtbank terecht geoordeeld dat het college aanleiding heeft kunnen zien om de omgevingsvergunning voor 24-uurs zorgboerderij bij een varkensbedrijf te weigeren wegens strijd met een goede ruimtelijke ordening.

(...) Weigering omgevingsvergunning voor het afwijken van het bestemmingsplan ten behoeve van het oprichten van een 24-uurs zorgboerderij bij een varkensbedrijf (...).

(...) Gelet op de hoogte van de achtergrondbelasting ter plaatse van het perceel en gezien het bepaalde in de Geurgebiedsvisie en de Nota heeft het college zich op het standpunt kunnen stellen dat op het perceel geen nieuwe geurgevoelige objecten zoals hier aan de orde mogen worden gerealiseerd, vanwege het woon- en leefklimaat ter plaatse. Het college heeft zich daarbij op het standpunt kunnen stellen dat de beoogde 4 wooneenheden - bij de beoordeling van de geurbelasting op het perceel - niet zijn gelijk te stellen met een bedrijfswoning en dat deze wooneenheden, anders dan een bedrijfswoning, niet kunnen worden aangemerkt als geurgevoelige objecten die onderdeel uitmaken van de veehouderij. Dit betekent dat de beoogde wooneenheden op een andere wijze dan een bedrijfswoning bescherming toekomt tegen geurhinder. Het college heeft daarbij van belang kunnen achten dat [appellant] weliswaar personen kan laten meedraaien op zijn bedrijf in de vorm van zorgverlening, maar dat het daarbij niet noodzakelijk is dat deze personen 24 uur per dag op het perceel verblijven. Daarnaast is niet uitgesloten dat de wooneenheden zullen worden ingezet voor het verlenen van zorg aan personen die niet meedraaien op het bedrijf, aangezien de vergunningaanvraag slechts in algemene zin betrekking heeft op het bieden van 24-uurszorg als nevenfunctie. Nu het bij zorgverlening als nevenfunctie kan gaan om kwetsbare personen, heeft de rechtbank terecht geoordeeld dat het college in het vorenstaande aanleiding heeft kunnen zien om de vergunning te weigeren wegens strijd met een goede ruimtelijke ordening. Dat toekomstige bewoners mogelijk zelf kiezen voor een verblijf op het perceel, maakt dit niet anders. (...)

[ECLI:NL:RVS:2017:763](https://ecli.nl/RVS:2017:763)

JnB2017, 291

MK ABRS, 22-03-2017, 201600271/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Steenwijkerland, verweerder.

Wet op de ruimtelijke ordening 3.38, 4.1

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.12, eerste lid, aanhef en onder a, onder 3°

Beheersverordening Eeserwold

Omgevingsverordening Overijssel 2009

WABO. Omgevingsvergunning voor hypermarkt. In dit geval geen uitzondering op de hoofdregel dat moet worden getoetst aan het recht zoals dat op het moment van het nemen van het besluit op bezwaar geldt.

De tekst van artikel 3.38 van de Wro sluit niet uit dat onder bestaand gebruik tevens dient te worden verstaan het planologisch toegestane gebruik dat op het moment van de vaststelling van de beheersverordening nog niet het feitelijk gerealiseerde gebruik is. Verwijzing naar wetsgeschiedenis en naar ABRS 14-09-2016, [ECLI:NL:RVS:2016:2467](#).

Nu de verleende omgevingsvergunning ruimte laat voor detailhandel, kan niet staande worden gehouden dat het gebruik waarvoor omgevingsvergunning is verleend, past binnen de beheersverordening, in het bijzonder de definitie van hypermarkt, en in overeenstemming is met de bestemming "bedrijfsdoeleinden".

(...) [Verlenen] omgevingsvergunning (...) voor het bouwen van een retailpark met hypermarkt (...).

(...) Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen, onder meer in de uitspraak van 22 september 2010, [ECLI:NL:RVS:2010:BN7932](#), geldt als hoofdregel dat een besluit op bezwaar moet worden getoetst aan het recht zoals dat op het moment van het nemen van dat besluit geldt. Dit is slechts anders indien ten tijde van de indiening van de aanvraag het bouwplan in overeenstemming was met het toen geldende bestemmingsplan en er op dat moment geen voorbereidingsbesluit van kracht was noch een ontwerp voor een nieuw bestemmingsplan ter inzage was gelegd waarmee het bouwplan in strijd was. In dat geval moet bij het besluit op de aanvraag (in bezwaar) aan het voorgaande bestemmingsplan worden getoetst.

De beheersverordening is op 23 juni 2015 vastgesteld en op 1 juli 2015 in werking getreden. Vast staat dat op het moment van het nemen van het besluit op bezwaar (...) de beheersverordening gold. (...) voeren terecht aan dat het besluit op bezwaar gelet hierop in zoverre had moeten worden getoetst aan de beheersverordening. Anders dan het college stelt, doet de uitzondering op de hoofdregel zich in dit geval niet voor en is het moment waarop de oorspronkelijke aanvraag om omgevingsvergunning werd gedaan niet bepalend. De oorspronkelijke aanvraag was, zoals volgt uit de uitspraak van de Afdeling van 9 september 2015, [red: [ECLI:NL:RVS:2015:2818](#)] niet in overeenstemming met het op dat moment geldende bestemmingsplan. Dat de wijziging van het bouwplan onderdeel is gaan uitmaken van de oorspronkelijke aanvraag, geen geheel nieuwe aanvraag is ingediend en de wijziging van het bouwplan beoogt de strijd met dat bestemmingsplan weg te nemen, zoals het college stelt, maakt niet dat het bouwplan wel aan het bestemmingsplan had moeten worden getoetst. Vast staat dat ten tijde van de wijziging van de aanvraag de beheersverordening reeds in werking was getreden.

(...) Toetsing beheersverordening aan artikel 3.38 Wro en Omgevingsverordening

(...) Uit artikel 3.38 van de Wro volgt dat in een beheersverordening het beheer van dat gebied overeenkomstig het bestaande gebruik wordt geregeld. De tekst van artikel 3.38 van de Wro sluit niet uit dat onder bestaand gebruik, naast het gebruik dat op het moment van vaststelling van de beheersverordening al dan niet in strijd met het op dat

moment geldende planologische regime feitelijk plaatsvindt, tevens dient te worden verstaan het planologisch toegestane gebruik dat op het moment van de vaststelling van de beheersverordening nog niet het feitelijk gerealiseerde gebruik is. De Afdeling vindt aanknopingspunten voor deze uitleg in de geschiedenis van de totstandkoming van artikel 3.38 (Kamerstukken II 2006/2007, 30 938, nr. 7, blz. 10-12), alsmede de uitspraak van de Afdeling van 14 september 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:2467](#). Gelet hierop is de Afdeling van oordeel dat in de beheersverordening het ingevolge het bestemmingsplan toegestane gebruik mag worden vastgelegd. Reeds omdat het vóór de beheersverordening geldende bestemmingsplan op het perceel al een hypermarkt mogelijk maakte, is de Afdeling van oordeel dat in de beheersverordening het gebruik van dat perceel ten behoeve van een hypermarkt als bestaand gebruik kon worden opgenomen. De in de beheersverordening opgenomen uitzondering op het verbod om hypermarkten toe te staan, is gelet hierop niet wegens strijd met artikel 3.38 van de Wro onverbindend. Dat de aan (...) verleende omgevingsvergunning nog niet onherroepelijk was ten tijde van het vaststellen van de beheersverordening, leidt gelet op het vorenstaande niet tot een ander oordeel. Van bestaand gebruik dat slechts onder het gebruiksovergangsrecht kan worden gebracht, is geen sprake.

(...) Gebruik in strijd met de beheersverordening

(...) Anders dan het college en (...) stellen, volgt uit de definitie van hypermarkt niet dat het warenhuisgedeelte van de hypermarkt naast het supermarktgedeelte kan worden geëxploiteerd. Uit de definitie volgt dat in de supermarkt ook een warenhuisassortiment kan worden verkocht. Dit betekent dat het warenhuisgedeelte moet zijn geïncorporeerd in het supermarktgedeelte, welk geheel tezamen wordt aangeduid als hypermarkt. Daar past niet bij dat de hypermarkt door verschillende ondernemers zal worden geëxploiteerd, zoals ook reeds volgt uit de uitspraak van de Afdeling van 9 september 2015. Door de aanwezigheid van meer exploitanten, waarbij het kennelijk de bedoeling is dat zij beschikken over een eigen kassasysteem, krijgt het bouwplan de uitstraling van een winkelcentrum met aparte winkels. Dat is in strijd met de beheersverordening. De systematiek van het planologisch regime is immers dat detailhandel op bedrijventerreinen, behoudens in de vorm van een hypermarkt, is uitgesloten. Het bouwplan dat thans voorligt, ondergraaft die planologische uitgangspunten. (...) Gelet op het vorenstaande kan, nu de verleende omgevingsvergunning ruimte laat voor detailhandel, niet staande worden gehouden dat het gebruik waarvoor omgevingsvergunning is verleend, past binnen de beheersverordening, in het bijzonder de definitie van hypermarkt, en in overeenstemming is met de bestemming "bedrijfsdoeleinden". Voorts laat de aanvraag en de op basis daarvan verleende omgevingsvergunning de mogelijkheid open dat ter plaatse meer hypermarkten worden geëxploiteerd. In de beheersverordening is evenwel slechts één hypermarkt ter plaatse toegestaan, die moet voldoen aan de in artikel 7.4 van die verordening genoemde oppervlaktemaat. (...)

[ECLI:NL:RVS:2017:741](#)

JnB2017, 292

MK Tussenuitspraak ABRS, 22-03-2017, 201601878/1/A1

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1, lid 1, onder a, onder e, 2.7 lid 1, 2.10 lid 1

WABO. Uitleg begrip "afhankelijkheid" in omschrijving begrip "grondgebonden veehouderij" in bestemmingsplan.

(...) omgevingsvergunning verleend voor een melkrundveehouderij (...)

(...) Artikel 1, aanhef en onder 54, bepaalt:

In deze regels wordt verstaan onder grondgebonden agrarisch bedrijf:

[...] b. grondgebonden veehouderij: een agrarisch bedrijf dat is gericht op het houden van dieren en dat voor de bedrijfsvoering afhankelijk is van het producerend vermogen van de grond die tot dat bedrijf behoort; [...]."

De rechtbank heeft overwogen dat de stelling van [appellant sub 1], dat ten minste 100 ha eigen grond nodig is om voldoende voer voor de veestapel te kunnen produceren, miskent dat afhankelijkheid van het producerend vermogen van de grond niet inhoudt dat vergunninghouder (nagenoeg) al het voer voor zijn veestapel zelf dient te produceren. Voor het aannemen van afhankelijkheid als bedoeld in artikel 1, onder 54, onderdeel b, van de planregels is het volgens de rechtbank voldoende als het voer voor de veestapel in overwegende mate afkomstig is van de grond die tot het bedrijf behoort. Daarvan is in dit geval sprake, aldus de rechtbank.

In de planregels is niet bepaald wat onder "afhankelijk" in de zin van artikel 1, aanhef en onder 54, onderdeel b, moet worden verstaan. De toelichting op het bestemmingsplan gaat niet op dit begrip in. De Afdeling is van oordeel dat een redelijke uitleg van artikel 1, onder 54, onderdeel b, van de planregels met zich brengt dat afhankelijkheid niet betekent dat al het voer voor de veestapel afkomstig is van de grond die tot het bedrijf behoort. Ter zitting heeft het college gesteld dat het als richtlijn voor grondgebondenheid aanhoudt dat ten minste 75% van het benodigde voer van de bij de veehouderij behorende gronden komt. De Afdeling ziet geen aanleiding voor het oordeel dat het college hier niet van zou mogen uitgaan.

De vergunningaanvraag bevat geen gegevens over de bij het bedrijf behorende gronden en het voor de veestapel, na de uitbreiding, benodigde ruwvoer. Over de grondgebondenheid van het bedrijf is voorts geen advies van de Agrarische Adviescommissie Zeeland gevraagd.

Het college stelt zich blijkens de schriftelijke uiteenzetting op het standpunt dat [appellant sub 2] een grondgebonden veehouderij exploiteert, omdat hij 57 ha eigen grond heeft waarop hij nagenoeg al het voer, zoals gras en mais, voor zijn veestapel produceert. Volgens [appellant sub 2] blijkt uit door hem overgelegde berekeningen dat het veevoer voor ten minste 80% afkomstig is van gronden die tot het bedrijf horen. Het college en [appellant sub 2] gaan hierbij uit van de bestaande situatie. Niet in geschil is dat dit percentage na realisering van de voorziene uitbreiding van rundveestapel B tussen 50% en 60% ligt. Het college heeft niet onderzocht of [appellant sub 2] na deze uitbreiding over voldoende gronden kan beschikken om aan het vereiste van grondgebondenheid te voldoen. Nu het dit heeft nagelaten, is het besluit van (...) in

zoverre in strijd met artikel 3:2 van de Awb niet zorgvuldig voorbereid. De rechtbank heeft dit niet onderkend. (...)

[ECLI:NL:RVS:2017:730](#)

JnB2017, 293

ABRS, 22-03-2017, 201603529/1/A1

het college van burgemeesters en wethouders van Oudewater.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1, eerste lid, onder e
Activiteitenbesluit milieubeheer 1.10

Uit artikel 1.10 van het Activiteitenbesluit milieubeheer, tweede lid, gelezen in samenhang met het eerste lid, volgt dat een inrichting of de werking daarvan niet mag worden veranderd indien dit niet ten minste vier weken van tevoren is gemeld aan het bevoegde gezag. Indien een verandering niet tijdig is gemeld, kan daarop worden gehandhaafd. Dat geldt evenzeer voor het geval dat als gevolg van een gemelde en vervolgens verwezenlijkte verandering niet wordt voldaan aan de materiële normen met betrekking tot geurhinder, zoals neergelegd in artikel 3.115 en verder van het Activiteitenbesluit milieubeheer. Dat een melding is gedaan brengt op zichzelf echter nog geen in rechte te handhaven verplichting met zich voor degene die die melding heeft gedaan om de gemelde activiteit daadwerkelijk uit te voeren. Zo kan de melder beslissen de gemelde activiteit niet uit te voeren of zijn plannen wijzigen en daarvoor een nieuwe melding doen.

[ECLI:NL:RVS:2017:732](#)

Jurisprudentie Wabo-Milieu:

- MK ABRS, 22-03-2017, 201601878/1/A1 ([ECLI:NL:RVS:2017:730](#))

[Naar inhoudsopgave](#)

Waterwet

JnB2017, 294

MK Rechtbank Rotterdam, 17-03-2017 (publ. 22-03-2017), ROT 16/3126, ROT 16/3328 en ROT 16/3329

Dijkgraaf en hoogheemraden van Schieland en de Krimpenerwaard, verweerder.

Kaderrichtlijn Water (nr. 2000/60/EG) 4, eerste lid, onder a (i t/m iii)

Waterwet 2.1, eerste lid, 6.13, 6.21

de keur van Schieland en de Krimpenerwaard, 3.1

Waterwet. Watervergunning voor het inrichten van een watersportgebied is niet in strijd met de Kaderrichtlijn Water verleend. Anders dan eisers, is de rechtbank van oordeel dat verweerder op grond van zijn functie als waterbeheerder niet eerst de toestemming van provinciale staten van Zuid-Holland nodig heeft alvorens bevoegd te zijn een watervergunning te verlenen ten behoeve van een activiteit die de facto de begrenzing van een waterlichaam

wijzigd. Een dergelijke (prealabele) verplichting is niet vastgelegd in en volgt ook niet uit de waterwetgeving noch uit de (historisch gegroeide) wettelijke bevoegdheidsverdeling tussen waterschappen en de provincies. Dat provinciale staten ingevolge artikel 4.10, aanhef en onder a, van het Waterbesluit het bevoegd gezag zijn voor het (achteraf) vastleggen van de wijzigingen van de KRW-waterlichamen in een factsheet, doet daar niet aan af. Zulks is vergelijkbaar met de situatie dat het Hoogheemraadschap van Schieland en de Krimpenerwaard de nieuwe afmetingen van het oppervlaktewaterlichaam overeenkomstig artikel 5.1 van de Waterwet (achteraf) in de legger verankert, nadat het project is uitgevoerd.

Het (kennelijke) standpunt van eisers dat die goedkeuring moet blijken uit een voorafgaande aanpassing van de toepasselijke factsheet zou ook tot een in de praktijk onwerkbaar situatie leiden. In die visie zouden provinciale staten voor ieder project van het waterschap waarbij de begrenzing van een waterlichaam feitelijk wordt gewijzigd, hoe gering ook, voorafgaand een factsheet moeten aanpassen. Gelet op het bovenstaande komt verweerder de bevoegdheid toe door middel van de watervergunning de begrenzing van het waterlichaam Rotteboezem te wijzigen, in die zin dat een deel van de Steigersgracht geen onderdeel meer uitmaakt van een oppervlaktewaterlichaam maar als enkel de functie van bergingsgebied krijgt.

(...) De wetgever heeft er voor gekozen om de KRW-milieudoelen op indirecte wijze te laten doorwerken via toetsing van watervergunningen aan waterplannen op grond van de Waterwet. De rechtbank deelt niet het (kennelijke) standpunt van eisers dat slechts een systeem waarin het bevoegde bestuursorgaan rechtstreeks toetst aan de milieudoelen gesteld bij en krachtens de KRW in overeenstemming kan zijn met de Unierechtelijke eisen van implementatie. Indien er zoals in dit geval sprake is van een aangewezen oppervlaktewater als bedoeld in de KRW zijn de Waterwet, het Waterbesluit, het Bkmw 2009 en de keur van toepassing. De milieudoelen als bedoeld in de KRW zijn gespecificeerd door middel van normen voor de chemische en ecologische kwaliteit. De chemische normen zijn te vinden in het Bkmw 2009 en de ecologische normen voor natuurlijke wateren in de STOWA-maatlatten. In plannen van zowel provinciale staten van Zuid-Holland (Waterplan Zuid-Holland) als het Hoogheemraadschap van Schieland (Waterbeheerplan) en de Krimpenerwaard, wordt voor vergunningverlening verwezen naar deze normen. In het Waterbeheerplan is als beleidsuitgangspunt voor de vergunningverlening vastgelegd, dat het Hoogheemraadschap voor de prioritair stoffen de landelijk vastgelegde normen hanteert en voor de ecologie, van kunstmatige en sterk veranderde wateren, de getalswaarden van het GEP uit het Waterplan. Niet valt in te zien dat dit systeem, een effectieve doorwerking van het Unierecht niet kan waarborgen.

[ECLI:NL:RBROT:2017:2000](https://www.ecli.nl/RBROT:2017:2000)

[Naar inhoudsopgave](#)

Ambtenarenrecht

JnB2017, 295

MK CRvB, 23-03-2017, 16/3351 AW

korpschef van politie, appellant.

Barp 54a

AMBTENARENRECHT. DIENSTONGEVAL. WEIGERING INDEXERING SMARTENGELD. Appellant had de indexering, die volgens de tabel indexatie verzekerde bedragen dienstongevallen per 1 januari 2015 leidt tot een vergoeding van € 159.320,-, moeten toekennen.

Raad: In hoger beroep zijn partijen verdeeld over de vraag of appellant de indexering van het toegekende smartengeld terecht heeft geweigerd. (...)

Artikel 54a, eerste lid, van het Barp, zoals dat gold ten tijde van het bestreden besluit, bepaalt dat in geval van invaliditeit die voortvloeit uit een dienstongeval of een beroepsziekte aan de desbetreffende ambtenaar smartengeld wordt vergoed tot een netto maximum bedrag van € 150.000,-.

Ingevolge artikel 54a, vijfde lid, van het Barp worden de bedragen genoemd in het eerste lid en tweede lid per 1 januari van elk kalenderjaar bij ministeriële regeling gewijzigd overeenkomstig de consumentenprijsindex.

Bij de Coulanceregeling is zoveel mogelijk aangesloten bij bestaande rechtspositionele voorzieningen. Daarbij heeft de minister het oog gehad op artikel 54a van het Barp. Het in het eerste lid van dat artikel genoemde bedrag aan smartengeld is als "compensatie" overgenomen. Verder is voor de wijze van berekening van de hoogte van de compensatie aangesloten bij de berekeningswijze bij dienstongevallen. Die berekening vindt immers plaats aan de hand van het percentage invaliditeit of arbeidsongeschiktheid in de medische eindsituatie. Uit het systeem van artikel 54a van het Barp volgt evenwel dat ook juist het maximum bedrag van € 150.000,- wordt geïndexeerd met toepassing van het vijfde lid. Daar komt bij dat al in het Akkoord Arbeidsvoorwaarden sector Politie (2012-2014) van 21 juni 2012 is overeengekomen, dat het uitkeringsbedrag van het eerste lid van artikel 54a Barp wordt verhoogd naar € 150.000,- en dat dit bedrag jaarlijks wordt geïndexeerd conform de consumentenprijsindex. Als het de bedoeling van de minister was geweest om in de Coulanceregeling tot uitdrukking te brengen dat het maximum bedrag van € 150.000,- inclusief indexering is, dan had het op zijn weg gelegen dat daarin uitdrukkelijk op te nemen, gezien het Akkoord en de wijziging van artikel 54a van het Barp met toevoeging van het vijfde lid. Onder deze omstandigheden brengt een redelijke uitleg van het begrip "maximaal € 150.000" in de Coulanceregeling mee, dat daarmee slechts de omvang van de immateriële schadevergoeding is gelimiteerd. Voor dit oordeel vindt de Raad nog een aanknopingspunt in de Nota van Toelichting op de wijziging van het Barp van 9 maart 1999 (Stb. 1999, 131), waarin ten aanzien van dit maximumbedrag enkel wordt gesproken van smartengeld en de hoogte alleen wordt gerelateerd aan de mate van (blijvende) invaliditeit. Het gaat hier dus om

vergoeding van louter immateriële schade. Indexering evenwel is van andere aard, nu het voorziet in een compensatie voor het gevolg van inflatie.

Uit het voorgaande volgt dat appellant bij besluit van 31 augustus 2015 de indexering, die volgens de tabel indexatie verzekerde bedragen dienstongevallen per 1 januari 2015 leidt tot een vergoeding van € 159.320,-, had moeten toekennen.

[ECLI:NL:CRVB:2017:1150](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bijstand

JnB2017, 296

CRvB, 14-03-2017, 16/4859 PW

college van burgemeester en wethouders van Den Haag.

PW 44

PARTICIPATIEWET. MELDING. Met de digitale inschrijving op 12 juni 2015 is nog geen melding als bedoeld in artikel 44, tweede lid, van de PW tot stand gekomen, omdat er op dat moment nog geen registratie door het Uvv van naam, adres en woonplaats had plaatsgevonden.

[ECLI:NL:CRVB:2017:1019](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Volksverzekeringen

JnB2017, 297

CRvB, 10-03-2017 (publ. 22-03-2017), 16/3856 AKW

Raad van bestuur van de SvB.

AKW 14 lid 3

KINDERBIJSLAG. RECHT OP ENKELVOUDIGE KINDERBIJSLAG. Weliswaar was de SvB vanaf 2013 op de hoogte van het feit dat de dochter van appellant gehandicapt was, maar deze wetenschap leidt niet tot een recht op dubbele kinderbijslag. Daarvoor moet, gezien de toepasselijke wet- en regelgeving, een aanvraag worden ingediend. Daarnaast bestond in 2013 nog niet de mogelijkheid om dubbele kinderbijslag te ontvangen op deze grond, zodat de melding geen betrekking kon hebben op de dubbele kinderbijslag.

[ECLI:NL:CRVB:2017:1101](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

JnB2017, 298

MK CRvB, 22-03-2017, 15/6760 WLZ

CAK.

Wet langdurige zorg (Wlz) 3.2.5

Besluit langdurige zorg (Blz) 3.3.1.1, 3.3.2.1, 3.3.2.3

Regeling langdurige zorg (Rlz) 4.1, 4.2, 4.3

WET LANGDURIGE ZORG. EIGEN BIJDRAGE. De rechtbank heeft met juistheid geoordeeld dat de regels van het Blz en de Rlz dwingendrechtelijk van aard en limitatief gesteld zijn. Dat deze regels geen hardheidsclausule of een coulancregeling bevatten en geen ruimte bieden om rekening te houden met bijzondere omstandigheden, is niet in strijd met de Wlz. Ook valt niet in te zien dat dit strijdig is met enige andere regel van geschreven of ongeschreven recht. De rechtbank heeft op goede gronden geoordeeld dat appellante met de vastgestelde eigen bijdrage niet onder de zak- en kleedgeldnorm uitkomt. Het beroep op de internationale bepalingen, nog daargelaten de vraag of sprake is van directe werking, slaagt niet.

[ECLI:NL:CRVB:2017:1130](https://ecli.nl/crvb/2017/1130)

JnB2017, 299

Tussenuitspraak MK CRvB, 22-03-2017, 15/7874 AWBZ-T, 15/7868 AWBZ-T

Zorgkantoor Friesland B.V..

BW 1:438 lid 1, 1:439, 1:440

AWBZ

Regeling subsidies AWBZ (Rsa)

AWBZ. PGB. BEWIND. Nu het Zorgkantoor ermee bekend was dat de goederen en gelden van appellante onder bewind zijn gesteld, vloeit uit de artikelen 1:439, eerste lid, en 1:440 van het BW voort dat het Zorgkantoor de door appellante ingediende verantwoording van het pgb niet in behandeling had mogen nemen zonder zich ervan te vergewissen of de bewindvoerder daarmee instemde.

[ECLI:NL:CRVB:2017:1123](https://ecli.nl/crvb/2017/1123)

JnB2017, 300

MK Rechtbank Rotterdam, 21-03-2017, ROT 16/2644 en ROT 16/4265

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Rotterdam, verweerder.

WMO 2015 2.1.7

Verordening maatschappelijke ondersteuning Rotterdam 2015 22

Beleidsregels Tegemoetkoming meerkosten zorg Rotterdam 2015 4

WMO 2015. TEGEMOETKOMING MEERKOSTEN ZORG. Verweerder is terecht uitgegaan van het fiscaal loon uit de door eiseres overgelegde jaaropgave in plaats van het verzamelinkomen uit de Verklaring geregistreerd inkomen 2014 van de Belastingdienst. Aanvraag tegemoetkoming terecht afgewezen.

Afwijzing aanvraag voor een tegemoetkoming meerkosten zorg.

Rechtbank: Met de inwerkingtreding van de Wmo 2015 heeft de wetgever de bevoegdheid om een regeling te treffen in geval van meerkosten als gevolg van een beperking of chronische psychische of psychosociale problemen overgedragen aan de gemeentes. De gemeentes zijn daarbij vrijgelaten al dan niet een dergelijke regeling in het leven te roepen. Bij het tot stand brengen van een dergelijke regeling bestaat er geen grond dat hetzelfde toetsingsinkomen gehanteerd moet worden als de Wtcg tot 2015 hanteerde.

In de Verordening heeft de gemeenteraad bepaald dat het ontvangen inkomen niet hoger mag zijn dan 130% van het wettelijk sociaal minimum. Gelet op deze formulering en de wijze waarop aan de tegemoetkoming verder vorm is gegeven, is ervoor gekozen om niet het jaarinkomen waarover inkomstenbelasting verschuldigd is, maar het bruto inkomen dat feitelijk is ontvangen als uitgangspunt te nemen. Het in de Verklaring geregistreerd inkomen 2014 vermelde bedrag, waarop eiseres zich beroept, betreft het inkomen dat is opgenomen in de basisregistratie inkomen als bedoeld in hoofdstuk IV A van de Algemene wet inzake rijksbelastingen. Uit de artikelen 21 en 21a van die wet volgt dat indien over een kalenderjaar geen aanslag of navorderingsaanslag inkomstenbelasting is of wordt vastgesteld, het daarbij gaat om het na afloop van dat kalenderjaar van betrokkene over dat kalenderjaar laatst bepaalde belastbare loon. Indien over een kalenderjaar wel een aanslag of navorderingsaanslag inkomstenbelasting is of wordt vastgesteld gaat het om het na afloop van dat kalenderjaar van betrokkene over dat kalenderjaar laatst bepaalde verzamelinkomen als bedoeld in artikel 2.18 van de Wet inkomstenbelasting 2001, te weten het gezamenlijke bedrag van het inkomen uit werk en woning, het inkomen uit aanmerkelijk belang en het belastbare inkomen uit sparen en beleggen, verminderd met daarin begrepen te conserveren inkomen. Uit de door eiseres overgelegde verklaring blijkt dat in haar geval het verzamelinkomen is geregistreerd. Nu daarbij ook rekening is gehouden met aftrekposten, zodat dit niet alleen betrekking heeft op ontvangen inkomsten, is verweerder terecht uitgegaan van het fiscaal loon uit de door eiseres overgelegde jaaropgave in plaats van het verzamelinkomen uit de Verklaring geregistreerd inkomen 2014 van de Belastingdienst.

Niet is in geschil dat het inkomen vermeld op de jaaropgave hoger is dan € 18.947,-. Gelet hierop heeft verweerder de aanvragen van eiseres voor een tegemoetkoming terecht afgewezen. Van bijzondere omstandigheden die verweerder aanleiding hadden moeten geven tot toepassing van de hardheidsclausule, zoals opgenomen in artikel 43 van de Verordening, is de rechtbank niet gebleken.

[ECLI:NL:RBROT:2017:2054](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

Rijkswet op het Nederlanderschap

JnB2017, 301

MK Rechtbank Rotterdam, 22-03-2017, ROT 16/6887

burgemeester van Rotterdam.

RWN 6 lid 1 a e lid 4

Awb 4:84

NEDERLANDERSCHAP DOOR OPTIE. Openbare orde. Niet in geschil is dat toepassing van het beleid, zoals neergelegd in de Handleiding Rijkswet op het Nederlanderschap 2003, leidt tot weigering van de verkrijging van het Nederlanderschap door optie, omdat op grond van het gedrag van eiser ernstige vermoedens bestaan dat hij gevaar oplevert voor de openbare orde. Het is een bewuste keuze geweest van de wetgever om ten aanzien van de weigeringsgrond voor optie, neergelegd in artikel 6, vierde lid, van de RWN, dezelfde normen te hanteren als bij naturalisatie, neergelegd in artikel 9, eerste lid, aanhef en onder a, van de RWN. Deze keuze behoort tot het primaat van de wetgever. De persoonlijke omstandigheden van de aanvrager, zoals diens verblijfsduur in Nederland, spelen in deze beoordeling geen rol; deze kunnen door verweerder wel worden betrokken in zijn beoordeling of er aanleiding is om af te wijken van het bestaande beleid. Verweerder heeft zich in dat kader op het standpunt mogen stellen dat de totale verblijfsduur van eiser in Nederland bij de beoordeling van de ernstige vermoedens geen doorslaggevende rol kan hebben, nu aangesloten wordt bij het recente verleden om de verwachtingen voor het toekomstige gedrag op te baseren. Verder heeft verweerder van belang kunnen achten dat de strafbare feiten niet blijvend worden tegengeworpen, en eiser na ommekomst van de rehabilitatietermijn een nieuw verzoek tot verkrijging van het Nederlanderschap kan indienen.

[ECLI:NL:RBROT:2017:2113](https://ecli.nl/rbrot/2017/2113)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet justitiële en strafvorderlijke gegevens

JnB2017, 302

MK ABRS, 22-03-2017, 201601082/1/A3

minister van Veiligheid en Justitie.

EVRM 8

Privacyrichtlijn 12

Verordening (EG) nr. 45/2001 14

Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (EU Handvest) 8 lid 2, 51, 52

Kaderbesluit 2008/977/JBZ 4, 18

Wet justitiële en strafvorderlijke gegevens (Wjsg) 22, 40, 41, 43, 46, 47

Besluit justitiële en strafvorderlijke gegevens 46

WET JUSTITIELE EN STRAFVORDERLIJKE GEGEVENS. Het verzoek van [appellant] strekt er niet toe feitelijke onjuistheden in de rapporten uit zijn persoonsdossiers te verbeteren, aan te vullen, te verwijderen of af te schermen, maar ziet op de in de rapporten gestelde diagnose. De in de rapporten gestelde diagnose is geen feit, maar een medisch-specialistische conclusie van een deskundige. Die conclusie behoort in de strafrechtelijke procedure te worden aangevochten en niet in een procedure over het in artikel 46 van de Wjsg neergelegde correctierecht.

[Afwijzing] verzoek van [appellant] om hem betreffende persoonsgegevens in rapporten, opgenomen in de justitiële documentatie, te verbeteren, aan te vullen, te verwijderen of af te schermen, (...).

(...) Ingevolge artikel 46, eerste lid, van de Wjsg kan degene aan wie kennis is gegeven van hem betreffende rapporten, de minister schriftelijk verzoeken de persoonsgegevens in deze rapporten te verbeteren, aan te vullen, te verwijderen of af te schermen, indien deze feitelijk onjuist, voor het doel van de verwerking onvolledig of niet ter zake dienend zijn dan wel in strijd met een wettelijk voorschrift worden verwerkt.

[appellant] heeft de minister verzocht om verwijdering van de rapporten uit zijn persoonsdossiers wegens onjuistheid van de daarin gestelde diagnose. De minister heeft zich in het besluit op bezwaar op het standpunt gesteld dat de totstandkoming en de inhoud van de rapporten in deze procedure niet aan de orde kunnen komen.

Geen grond bestaat voor het oordeel dat de rechtbank heeft miskend dat dit standpunt van de minister over het in artikel 46 van de Wjsg neergelegde correctierecht niet in overeenstemming met artikel 8, tweede lid, van het EU Handvest is. Het verzoek van [appellant] strekt er niet toe feitelijke onjuistheden in de rapporten te verbeteren, aan te vullen, te verwijderen of af te schermen, maar ziet op de in de rapporten gestelde diagnose. De in de rapporten gestelde diagnose is geen feit, maar een medisch-specialistische conclusie van een deskundige. Die conclusie behoort in de strafrechtelijke procedure te worden aangevochten.

Gezien het voorgaande is er, gelet op het arrest van het Hof van Justitie van 6 oktober 1982, 283/81, Cilfit, ECLI:EU:C:1982:335, punt 16, geen aanleiding tot het stellen van prejudiciële vragen, aangezien redelijkerwijs geen twijfel kan bestaan over de wijze waarop de opgeworpen vraag over de betrokken Unierechtelijke rechtsregel moet worden beantwoord.

(...) Indien al aangenomen moet worden dat het registreren van de rapporten in de judiciële systemen een inbreuk inhoudt op het in artikel 8, eerste lid, van het EVRM gewaarborgde recht, is die inbreuk naar het oordeel van de Afdeling noodzakelijk in het belang van het voorkomen van strafbare feiten en, zoals volgt uit artikel 40 van de Wjsg en artikel 46 van het Besluit justitiële en strafvorderlijke gegevens (hierna: het Bjsjg), bij wet voorzien. In hetgeen [appellant] heeft aangevoerd, ziet de Afdeling geen grond voor het oordeel dat de minister in strijd met artikel 8 van het EVRM heeft gehandeld. In de door [appellant] in dit verband aangehaalde jurisprudentie van het EHRM zijn geen aanknopingspunten te vinden voor een ander oordeel. (...)

[ECLI:NL:RVS:2017:760](https://www.eclinet.nl/nl/rvs/2017/760)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet veiligheidsonderzoeken

JnB2017, 303

ABRS, 22-03-2017, 201604899/1/A3

minister van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties.

Wet veiligheidsonderzoeken (Wvo) 7, 8, 9, 10

Beleidsregel vertrouwensfuncties en veiligheidsonderzoeken op burgerluchthavens 30 januari 1997 (Stcrt. 1997, 35, Beleidsregel) 1

**WET VEILIGHEIDSONDERZOEKEN. Intrekken verklaring van geen bezwaar. De Afdeling ziet aanleiding om te overwegen dat de minister, indien de zienswijze dan wel het bezwaarschrift van betrokkene daartoe aanleiding geeft, meer aspecten dan de in artikel 1, eerste lid, van de Beleidsregel genoemde aspecten bij de beoordeling dient te betrekken. Daarbij dient te worden gedacht aan de in geding zijnde specifieke vertrouwensfunctie, de vraag of betrokkene nadien met justitie of politie in aanraking is gekomen, de tijd die is verstreken sinds de onherroepelijke veroordeling en het functioneren van betrokkene. Verwijzing naar uitspraak ABRS van 30 maart 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:860](#).
[ECLI:NL:RVS:2017:755](#)**

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Richtlijnen en verordeningen

JnB2017, 304

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Middelburg, 23-02-2017 (publ. 20-03-2017), AWB 16/22236

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Verordening (EU) nr. 604/2013 17 lid 1

DUBLINVERORDENING. Discretionaire bevoegdheid. Eiseres en haar jonge kinderen zijn zowel praktisch als emotioneel afhankelijk van de steun van de neven van eiseres in Nederland. Verweerder heeft niet afdoende gemotiveerd waarom de door eiseres aangevoerde omstandigheden hem geen aanleiding geven gebruik te maken van de artikel 17, eerste lid, van de Dublinverordening neergelegde bevoegdheid.

De rechtbank leidt uit de door eiseres overgelegde nadere informatie af dat niet alleen eiseres, maar ook haar kinderen zowel praktisch als emotioneel afhankelijk zijn van de steun van de neven van eiseres in Nederland en dat deze steun in verschillende opzichten van essentieel belang is voor het welzijn van eiseres en dat van haar kinderen. Bij overdracht naar Duitsland zullen zij deze steun moeten ontberen. Gelet op de volgens

de behandelaars zeer precare psychische toestand van eiseres valt moeilijk in te zien hoe de steun van die neven ook door willekeurige hulpverleners in Duitsland kan worden overgenomen. Het betreft immers niet alleen de medische behandeling van eiseres, maar gelet op haar ernstige klachten ook noodzakelijke hulp en opvang van haar kinderen. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder de belangen van de nog zeer jonge kinderen van eiseres dan ook onvoldoende bij zijn standpunt betrokken. De zaken waarnaar verweerder in zijn reactie van 7 december 2016 heeft verwezen acht de rechtbank niet vergelijkbaar. In die gevallen was immers geen sprake van vreemdelingen met jonge kinderen die voor hun welzijn en passende behandeling afhankelijk waren van de steun van familieleden in Nederland.

De rechtbank leidt bovendien uit de overgelegde informatie van de behandelaars van eiseres af dat het te verwachten is dat een overdracht aan Duitsland haar psychische toestand ernstig zal doen verslechteren. Uit de reactie van verweerder van 7 december 2016 blijkt niet dat verweerder enig onderzoek heeft gedaan naar de impact van de overdracht op de gezondheidstoestand van eiseres. Verweerder heeft immers volstaan met de mededeling dat de Duitse autoriteiten zullen worden geïnformeerd en dat de behandelaar van eiseres niet inzichtelijk heeft gemaakt waarom een Duitse beroepsgenoot niet in staat zou zijn om haar medische situatie te stabiliseren. Naar het oordeel van de rechtbank mocht verweerder hiermee niet volstaan. De rechtbank vindt steun voor haar oordeel in de uitspraak van het Hof van Justitie van de EU van 16 februari 2017, C-578/16 PPU, C.K. ea tegen Slovenië [[ECLI:EU:C:2017:127](#)]. Verweerder heeft gelet op het vorenstaande niet afdoende gemotiveerd waarom de door eiseres aangevoerde omstandigheden hem geen aanleiding geven gebruik te maken van de artikel 17, eerste lid, van de Dublinverordening neergelegde bevoegdheid, zodat het bestreden besluit niet in stand kan blijven en dient te worden vernietigd wegens strijd met het bepaalde in artikel 3:2 en 3:46 van de Awb.

[ECLI:NL:RBDHA:2017:1721](#)

JnB2017, 305

Voorzieningenrechter rechtbank Den Haag, 07-03-2017 (publ. 23-03-2017), AWB 17/4275 (voorlopige voorziening) AWB 17/4274 (beroep)

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Verordening (EU) nr. 604/2013 17 lid 1

DUBLINVERORDENING. Discretionaire bevoegdheid. Geen aanleiding om het verzoek om internationale bescherming onverplicht in behandeling te nemen. Verweerder heeft de enkele omstandigheid dat verzoekster wederom zwanger is en een klein kind heeft hiertoe onvoldoende kunnen achten. Tevens is de gestelde afhankelijkheid van de echtgenoot van verzoekster niet met medische stukken onderbouwd.

De voorzieningenrechter is van oordeel dat geen sprake is van bijzondere, individuele omstandigheden als bedoeld in paragraaf C2/5 van de Vc 2000 die verweerder aanleiding moeten geven het verzoek om internationale bescherming onverplicht in behandeling te nemen. Verweerder heeft de enkele omstandigheid dat verzoekster wederom zwanger is en een klein kind heeft hiertoe onvoldoende kunnen achten. Tevens heeft verweerder in

dit verband kunnen overwegen dat de gestelde afhankelijkheid van de echtgenoot van verzoekster niet met medische stukken is onderbouwd. Weliswaar zijn er een aantal medische verklaringen overgelegd maar hieruit kan niet worden opgemaakt, dat voor zover verzoekster al hulp nodig heeft, deze enkel door haar echtgenoot kan worden verleend. Evenmin is aangetoond dat eiseres vanwege haar zwangerschap niet zou mogen reizen naar Spanje. De voorgenomen overdracht vindt ook plaats met inachtneming van het toepasselijke beleid zoals neergelegd in A3/7 van de Vc 2000. Voorts heeft verweerder toegezegd dat verzoekster voor de uitzetting medisch onderzocht zal worden, dat daarbij zal worden bekeken of zij 'fit to fly' is en dat de overdracht zal worden geannuleerd indien dit niet het geval is.

[ECLI:NL:RBDHA:2017:2257](#)

JnB2017, 306

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Middelburg, 16-03-2017, AWB 17/3811

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Verordening (EU) nr. 604/2013 32

DUBLINVERORDENING. Overdracht van bijzonder kwetsbaar persoon aan Italië. De door verweerder voorgestelde werkwijze overeenkomstig artikel 32 van de Dublinverordening biedt onvoldoende waarborg. Verweerder dient voor eiseres aanvullende individuele garanties aan de Italiaanse autoriteiten te vragen, temeer daar in het geheel nog geen informatie-uitwisseling over haar psychische situatie en de verkrachting in Italië heeft plaatsgevonden en er sprake is van een fictief claimakkoord.

Ter beoordeling staat of eiseres vanwege haar psychische problemen, suïcidale neigingen en de eerder door haar ondervonden verkrachting in Italië kan worden aangemerkt als bijzonder kwetsbaar persoon in de zin van het [Tarakhel](#)-arrest, zodat verweerder bij overdracht aan Italië aanvullende individuele garanties van de Italiaanse autoriteiten dient te vragen over passende opvang en zorgvoorzieningen. [...]

In het Tarakhel-arrest heeft het EHRM overwogen dat de verzoekende lidstaat voor bijzonder kwetsbare personen voorafgaand aan de overdracht aan de Italiaanse autoriteiten aanvullende garanties dient te vragen indien de vreemdeling aantoonbaar dat hij zonder die garanties geen toereikende zorg- en opvangvoorzieningen zal kunnen krijgen. Uit de uitspraak van de Afdeling van 3 december 2015, [ECLI:NL:RVS:2015:3806](#), volgt dat dit arrest ook van toepassing kan zijn op andere bijzonder kwetsbare personen indien aannemelijk is gemaakt dat sprake is van bijzondere omstandigheden, waarbij het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling mede van belang kunnen zijn. Verder volgt uit artikel 21 van Richtlijn 2013/33/EU (de Opvangrichtlijn) dat onder meer personen die verkracht zijn worden aangemerkt als kwetsbare personen.

Op grond van artikel 32, eerste lid, van de Dublinverordening, voor zover hier van belang, verstrekt de overdragende lidstaat de verantwoordelijke lidstaat, enkel om ervoor te zorgen dat de adequate medische verzorging of behandeling gegeven wordt, informatie over eventuele bijzondere behoeften van de over te dragen persoon, die in specifieke gevallen ook informatie over de fysieke of mentale gezondheidstoestand van

die persoon kan omvatten. De informatie wordt doorgegeven in een gemeenschappelijke gezondheidsverklaring met de nodige bijgevoegde stukken. De verantwoordelijke lidstaat zorgt ervoor dat goed in deze bijzondere behoeften wordt voorzien, met name als het gaat om personen die, voor zover hier van belang, zijn blootgesteld aan verkrachting. Niet in geschil is dat eiseres verkracht is in Italië, dat zij na aankomst in Nederland suïcidaal was, in Nederland artsen bezocht heeft, doorverwezen is naar een psycholoog en inmiddels medicatie ontvangt. Gelet hierop dient eiseres naar het oordeel van de rechtbank als bijzonder kwetsbaar persoon in de zin van het Tarakhel-arrest te worden aangemerkt. De door verweerder voorgestelde werkwijze overeenkomstig artikel 32 van de Dublinverordening biedt onvoldoende waarborg dat Italië daadwerkelijk in de bijzondere behoeften van eiseres kan voorzien. Weliswaar zal Italië volgens deze werkwijze bij de overdracht geïnformeerd worden over eventuele bijzondere behoeften van eiseres, maar deze werkwijze garandeert niet de terugkoppeling van informatie van Italië aan de Nederlandse autoriteiten indien Italië die bijzondere zorg niet kan bieden. Verweerder dient derhalve voor eiseres aanvullende individuele garanties aan de Italiaanse autoriteiten te vragen, temeer daar in het geheel nog geen informatie-uitwisseling over haar psychische situatie en de verkrachting in Italië heeft plaatsgevonden en er sprake is van een fictief claimakkoord. Zonder deze individuele garanties dat aan eiseres adequate opvang en medische behandeling zal worden geboden, levert de overdracht aan Italië een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden op.

Het beroep is gegrond. De rechtbank vernietigt het bestreden besluit wegens schending van artikel 3:2 van de Algemene wet bestuursrecht.

[ECLI:NL:RBDHA:2017:2555](https://ecli.nl/RBDHA:2017:2555)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenbewaring

JnB2017, 307

MK ABRS, 24-03-2017, 201700489/1/V3

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Verordening (EU) nr. 604/2013 28

Vw 2000 59a

Vb 2000 5.1a, 5.1b

VREEMDELINGENBEWARING. Dublinclaimant. Uit de grond dat de vreemdeling Nederland niet op de voorgeschreven wijze is ingereisd volgt zonder nadere motivering niet dat een significant risico op het onttrekken aan het toezicht bestaat. Ook een zware grond als bedoeld in artikel 5.1b, derde lid, van het Vb 2000 heeft een nadere motivering.

Niet in geschil is dat de grond dat de vreemdeling Nederland niet op de voorgeschreven wijze is binnengekomen feitelijk juist is.

Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 25 maart 2015, [ECLI:NL:RVS:2015:1015](#)) is als een vreemdeling op grond van de Dublinverordening moet worden overgedragen aan een andere lidstaat in het licht van artikel 28 van die verordening van belang dat een maatregel van bewaring wordt toegepast om de overdrachtsprocedure veilig te stellen en bepaalt artikel 59a van de Vw 2000 in overeenstemming daarmee dat bewaring met het oog op de overdracht van de betrokken vreemdeling aan een andere lidstaat plaatsvindt. Voorts heeft de Afdeling in die uitspraak overwogen dat gelet daarop een significant risico op het onttrekken aan het toezicht slechts bestaat in die gevallen waarin, mede in aanmerking genomen de overige feiten en omstandigheden, de betrokken vreemdeling door zijn gedrag de voorgenomen overdracht aan een andere lidstaat in gevaar brengt.

Anders dan de staatssecretaris betoogt, kan uit de uitspraak van de Afdeling [van 31 augustus 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:2434](#)] waarnaar hij in het hogerberoepschrift heeft verwezen niet worden afgeleid dat geen enkele zware grond als bedoeld in artikel 5.1b, derde lid, van het Vb 2000 een nadere motivering behoeft.

Voorts volgt uit de grond dat de vreemdeling Nederland niet op de voorgeschreven wijze is ingereisd zonder nadere motivering niet dat een significant risico op het onttrekken aan het toezicht bestaat waardoor de vreemdeling de voorgenomen overdracht aan een andere lidstaat in gevaar zou brengen. Uit de in de maatregel vermelde toelichting dat de vreemdeling Italië illegaal is binnengekomen, is doorgereisd naar Frankrijk en via België naar Nederland is gekomen, volgt dit evenmin.

Voor zover de staatssecretaris de motivering in het hogerberoepschrift nader heeft aangevuld, volgt uit de uitspraak van de Afdeling van 13 mei 2015, [ECLI:NL:RVS:2015:1593](#), dat de voor inbewaringstelling van een vreemdeling vereiste motivering niet pas na de oplegging van de maatregel van bewaring kenbaar mag worden gemaakt.

De rechtbank heeft derhalve terecht overwogen dat de staatssecretaris deze grond niet zonder nadere motivering aan de maatregel ten grondslag mocht leggen. Nu de staatssecretaris geen andere zware grond als bedoeld in artikel 5.1b, derde lid, van het Vb 2000 aan de maatregel ten grondslag heeft gelegd, heeft de rechtbank eveneens terecht overwogen dat de maatregel van aanvang af onrechtmatig is.

[ECLI:NL:RVS:2017:793](#)

[Naar inhoudsopgave](#)